

ность този градъ. Когато приближилъ до него, той паднахъ на колѣнѣ и възкликнахъ, “Святый Риме, кланямъ ти ся!” и, като влѣзихъ въ врата-та му, извикахъ, “Благословеный Риме, освятенъ съ кръвъ-тъ на мъченицы!”

Увы, което Лутеръ си въобразявалъ не отговаряло никакъ на истинж-тъ ! Слушало ся име-то религія, и вършили ся блескави обряди; но чистосърдечный-тъ Германскы калугеръ ся потръсилъ отъ безвѣріе-то и развалены-тъ нравы на Италянско-то духовенство. Никогашъ той не бы повѣрвалъ това, да не былъ го видѣлъ съ очи-тъ си. Но, макаръ поведеніе-то на Римско-то духовенство и да го възмутило, той си останалъ пакъ прѣданъ на Католическж-тъ церквж. Той служилъ нѣколко пѣти литургіж; посѣтилъ владыцы и нѣкои отъ по-първы-тъ монасы и міряны въ Римъ; и зель участие въ всичкы-тъ религіозны службы, и даже въ работы които были чисты суевѣрія.

Единъ день дощѣла му ся индулгенція, която ся давала отъ Папж-тъ на онѣзи, които ся искачвали на “Пилатовж-тъ лѣствицж”. Като излизалъ нагорѣ по стълбж-тъ на колѣнѣ, внезапно гласъ отъ дълбочины-тъ на сърдце-то му гласящъ, “Праведный-тъ